GENERALINIO ADVOKATO
MACIEJ SZPUNAR IŠVADA
pateikta 2023 m. sausio 12 d.[1]

**Byla C-513/21 P**

**DI**
**prieš**

**Europos Centrinį Banką**

„Apeliacinis skundas – Europos Centrinio Banko (ECB) darbuotojai – Įdarbinimo sąlygos – Kompetentinga institucija – Delegavimas – Drausminė procedūra – Ieškovo darbo sutarties nutraukimas – Ieškinys dėl panaikinimo ir žalos atlyginimo“

## I. Įvadas

1. Apeliaciniu skundu DI prašo panaikinti 2021 m. birželio 9 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *DI / ECB* (T-514/19, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2021:332), kuriuo buvo atmestas jo ieškinys, grindžiamas SESV 270 straipsniu ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 50a straipsniu; juo DI prašė, pirma, panaikinti 2019 m. gegužės 7 d. Europos Centrinio Banko (ECB) sprendimą atleisti jį iš darbo dėl drausminių priežasčių iš anksto neįspėjus (toliau – sprendimas dėl atleidimo iš darbo) ir 2019 m. birželio 25 d. ECB sprendimą atsisakyti atnaujinti procedūrą (toliau kartu su sprendimu dėl atleidimo iš darbo – ginčijami sprendimai), antra, nurodyti jį grąžinti į darbą nuo 2019 m. gegužės 11 d. ir, trečia, atlyginti neturtinę žalą, kurią jis tariamai patyrė dėl ginčijamų sprendimų ir dėl drausminės procedūros trukmės.

2. Teisingumo Teismo prašymu šioje išvadoje nagrinėsiu tik pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą. Šiame pagrinde teigiama, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai atmetė vieną iš ieškinio dėl panaikinimo pagrindų, susijusį su ginčijamus sprendimus priėmusio subjekto kompetencijos nebuvimu.

3. Iš esmės pirmajame apeliacinio skundo pagrinde ieškovas teigia, kad pagal šioje byloje taikytinas taisykles ginčijamus sprendimus turėjo priimti įgaliotojo vardu veikiantis įgaliotasis asmuo, o šioje byloje šiuos sprendimus priėmė pats įgaliotojas. Šis pagrindas suteikia galimybę Teisingumo Teismui išnagrinėti ECB įdiegtą įgaliojimų suteikimo sistemą ir apskritai personalo valdymo sprendimų delegavimo institucijos viduje klausimą.

[1] Originalo kalba: prancūzų.

## II. Teisinis pagrindas

### *A. ECBS statutas*

4. Prie ES sutarties ir SESV pridėto protokolo (Nr. 4) dėl Europos centrinių bankų sistemos (ECBS) ir ECB statuto (toliau – ECBS statutas) 12.3 straipsnyje nustatyta:

„Valdančioji taryba priima darbo reglamentą, kuriame nustato ECB ir jo sprendimus priimančių organų vidaus struktūrą.“

5. SEBC statuto 36.1 straipsnyje nustatyta:

„Vykdomosios valdybos siūlymu Valdančioji taryba nustato ECB personalo įdarbinimo sąlygas.“

### *B. Įdarbinimo sąlygos*

6. Remdamasi ECBS statuto 36.1 straipsniu Valdančioji taryba priėmė 1998 m. birželio 9 d. Sprendimą dėl Europos Centrinio Banko personalo įdarbinimo sąlygų priėmimo, kuris buvo iš dalies pakeistas 1999 m. kovo 31 d. Ginčo faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos Įdarbinimo sąlygų [2] (toliau – Įdarbinimo sąlygos) 44 straipsnyje nustatyta:

„Atsižvelgiant į atitinkamą atvejį, darbuotojui arba buvusiam darbuotojui, kuriam taikomos šios įdarbinimo sąlygos ir kuris tyčia ar dėl aplaidumo nevykdo savo profesinių pareigų, gali būti taikomos tokios drausminės nuobaudos:

<…>

ii) Vykdomoji valdyba gali skirti vieną iš šių nuobaudų:

<…>

– atleidimas iš darbo, apie tai iš anksto įspėjus arba be išankstinio įspėjimo <…>;

– visiškas ar dalinis, laikinas ar nuolatinis darbuotojo, gaunančio senatvės pensiją ar neįgalumo išmoką, [darbuotojo] teisės gauti tokią pensiją ar išmoką atėmimas <…>

<…>“

### *C. Darbo reglamentas*

7. Remdamasi ECBS statuto 12.3 straipsniu Valdančioji taryba priėmė ECB darbo reglamentą (toliau – ECB darbo reglamentas).

8. Šio darbo reglamento 10.2 straipsnyje nustatyta, kad visoms ECB tarnyboms vadovauja Vykdomoji valdyba.

[2] OL L 125, 1999, p. 32.

9. Iki 2004 m. taikytos redakcijos Darbo reglamento, kuriame nuo to laiko nebuvo padarytą pakeitimų, kurie galėtų turėti įtakos šioje išvadoje išdėstytiems motyvams, 21 straipsnyje „Įdarbinimo sąlygos“ numatyta:

„21.1. Įdarbinimo sąlygos ir Personalo taisyklės reglamentuoja darbo santykius tarp ECB ir jo personalo.

21.2. Vykdomosios valdybos siūlymu Valdančioji taryba nustato ir keičia įdarbinimo sąlygas. Pagal šiame darbo reglamente numatytą tvarką, turi būti konsultuojamasi su Bendrąja taryba.

21.3. Įdarbinimo sąlygas įgyvendina Personalo taisyklės, kurias priima ir keičia Vykdomoji valdyba.

21.4. Prieš priimant naujas Įdarbinimo sąlygas arba Personalo taisykles turi būti konsultuojamasi su Personalo komitetu. Jo nuomonė turi būti atitinkamai pateikta Valdančiajai tarybai arba Vykdomajai valdybai.“

### *D. Personalo taisyklės*

10. Remdamasi Darbo reglamento 21.3 straipsniu ir Įdarbinimo sąlygų 9 straipsnio a punktu ECB vykdomoji valdyba priėmė *European Central Bank Staff Rules* (toliau – Personalo taisyklės), jų 8.3.17 straipsnyje numatyta:

„Vykdomosios valdybos vardu veikiantis vidaus paslaugų Generalinis sekretorius dėl I ar žemesniam darbo užmokesčio lygiui priskiriamų darbuotojų arba Vykdomoji valdyba dėl aukštesniam nei I darbo užmokesčio lygiui priskiriamų darbuotojų priima sprendimą dėl tinkamiausios drausminės nuobaudos. <…>“

## III. Ginčo aplinkybės

11. Skundžiamo sprendimo 1–26 punktuose ginčo aplinkybės yra išdėstytos taip:

„1. Ieškovas DI 1999 m. įsidarbino [ECB]. <…>

2. Laikotarpiu nuo 2013 m. gruodžio 13 d. iki 2015 m. lapkričio 23 d. pateiktais raštais ECB sveikatos draudimo sistemą valdanti bendrovė (toliau – bendrovė A) informavo ECB apie dvi faktinių aplinkybių grupes. Pirma, ieškovas neteisėtai jai pateikė kompensuoti fizioterapijos sąskaitas faktūras, nors šias paslaugas suteikė kosmetologė B, ir, antra, jis taip pat prašė kompensuoti netikrus vaistinės išlaidų kvitus.

<…>

4. 2014 m. spalio 21 d. sprendimu ECB vykdomoji valdyba nusprendė nuo 2014 m. lapkričio mėn. nušalinti ieškovą nuo pareigų ir ne ilgiau kaip keturių mėnesių laikotarpiui palikti 30 % jo bazinio darbo užmokesčio. Šis sprendimas buvo motyvuotas bendrovės A pateikta informacija ir būtinybe apsaugoti baudžiamąjį tyrimą ir drausminių priemonių taikymą.

<…>

6. 2016 m. vasario 3 d. apklausęs ieškovą ECB generalinis direktoratas „Žmogiškieji ištekliai, biudžetas ir organizacija“ 2016 m. rugsėjo 8 d. parengė „ataskaitą apie galimą profesinių pareigų pažeidimą“ (toliau – Ataskaita Nr. 1) pagal [Personalo taisyklių] 8.3.2 straipsnį. Šioje ataskaitoje nurodytos dvi faktinių grupės aplinkybių, kuriomis kaltinamas ieškovas. Pirma, nuo 2009 m. lapkričio 12 d. iki 2014 m. rugsėjo 29 d. ieškovas pateikė bendrovei A 86 sąskaitas faktūras, susijusias su fizioterapijos seansais, kuriuos B taikė jo sutuoktinei, vaikams, taip pat jam pačiam, iš viso – 61 490 EUR; iš šios sumos jam buvo kompensuota 56 041,09 EUR, nors B buvo ne fizioterapeutė, bet kosmetologė. Antra, nuo 2009 m. vasario mėn. iki 2013 m. rugsėjo mėn. ieškovas taip pat sukčiaudamas pateikė bendrovei A ranka išrašytus vaistinės kvitus dėl bendros 21 289,08 EUR sumos, iš kurios jam buvo kompensuota 19 427,86 EUR.

<…>

8. 2016 m. lapkričio 18 d. ECB vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, „veikdamas Vykdomosios valdybos [vardu]“, pradėjo drausminę procedūrą ieškovo atžvilgiu dėl tariamo jo profesinių pareigų pažeidimo, dėl kurio reikia kreiptis į Drausmės komitetą, ir paprašė šio komiteto pateikti nuomonę pagal Personalo taisyklių 8.3.15 straipsnį. Ši procedūra, pradėta atsižvelgiant į Ataskaitą Nr. 1, buvo vykdoma dėl faktinių aplinkybių, susijusių su fizioterapijos sąskaitomis faktūromis ir vaistinių kvitais.

9. Drausmės komitetas pasikeitė keliais raštais su ieškovu ir 2017 m. vasario 13 d. jį išklausė.

10. 2017 m. rugsėjo 5 d. ECB Žmogiškųjų išteklių, biudžeto ir organizavimo generalinis direktoratas parengė antrą „ataskaitą apie galimą profesinių pareigų pažeidimą“, kaip tai suprantama pagal Personalo taisyklių 8.3.2 straipsnį (toliau – Ataskaita Nr. 2). Ši ataskaita buvo susijusi su mokymosi paramos dviem ieškovo vaikams sąskaitomis faktūromis, kurias ieškovas, remdamasis Personalo taisyklių 3.8.4 straipsniu, prašė kompensuoti 2010, 2012, 2014 m. ir 2017 m. sausio mėn. Remiantis šia ataskaita, buvo pagrįstas įtarimas, kad korepetitorės C išrašytos sąskaitos faktūros, susijusios su mokymosi parama, nėra sąžiningos ir tikros.

11. Atsižvelgdamas į Ataskaitą Nr. 2, 2017 m. rugsėjo 19 d. vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, „veikdamas Vykdomosios valdybos [vardu]“, nusprendė šiems faktams išplėsti Drausmės komiteto įgaliojimus.

<…>

13. 2017 m. spalio 17 d. Drausmės komitetas išklausė ieškovą ir jo sutuoktinę.

<…>

15. 2018 m. balandžio 11 d. Drausmės komitetas pateikė savo nuomonę. Visų pirma jis nusprendė, kad fizioterapijos sąskaitų faktūrų neautentiškumas nebuvo pakankamai įrodytas, tačiau ieškovas žinojo, kad B yra ne fizioterapeutė, o kosmetologė, ir kad jis bent jau turėjo kelti klausimą dėl jos kvalifikacijos. Be to, Drausmės komitetas nusprendė, kad faktinės aplinkybės, dėl kurių pateikti kaltinimai dėl vaistinės kvitų ir mokymosi paramos sąskaitų faktūrų, taip pat nebuvo pakankamai įrodytos ir kad reikia nutraukti procedūrą šiuo klausimu su sąlyga, kad ji bus atnaujinta, jei bus pateikta naujų įrodymų. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Drausmės komitetas rekomendavo skirti ieškovui nuobaudą – laikinai, dvylikai mėnesių, sumažinti darbo užmokestį 400 EUR per mėnesį.

16. Ieškovui pateikus pastabas dėl 2018 m. balandžio 11 d. Drausmės komiteto nuomonės, vidaus paslaugų Generalinis sekretorius jam pranešė apie 2018 m. liepos 10 d. Vykdomosios valdybos sprendimą šiuo atveju taikyti jos pačios drausminius įgaliojimus (toliau – 2018 m. liepos 10 d. sprendimas).

17. Vidaus paslaugų Generalinis sekretorius vėliau pateikė ieškovui Vykdomosios valdybos sprendimo dėl atleidimo iš darbo be įspėjimo projektą. Paskui buvo pasikeista raštais.

18. 2019 m. gegužės 7 d. Vykdomoji valdyba nusprendė atleisti ieškovą iš darbo be įspėjimo [sprendimu dėl atleidimo iš darbo].

<…>

25. 2019 m. birželio 12 d. raštu ieškovas informavo vidaus paslaugų Generalinį sekretorių apie [nacionalinės institucijos] procedūros, susijusios su mokymosi paramos sąskaitomis faktūromis, rezultatus ir paprašė, kad ECB persvarstytų savo sprendimą atleisti jį iš darbo.

26. 2019 m. birželio 26 d. raštu vidaus paslaugų Generalinis sekretorius pranešė ieškovui apie tų pačių metų birželio 25 d. Vykdomosios valdybos sprendimą neatnaujinti drausminės procedūros. <…>“

## IV. Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

12. 2019 m. liepos 18 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovo ieškinį, juo buvo prašoma panaikinti ginčijamus sprendimus, grąžinti jį į darbą ir atlyginti neturtinę žalą.

13. Grįsdamas savo reikalavimus dėl panaikinimo ieškovas nurodė devynis pagrindus, kurie, Bendrojo Teismo vertinimu, sudaro dešimt pagrindų. Pirmasis ieškinio pagrindas grindžiamas ginčijamus sprendimus priėmusio subjekto kompetencijos nebuvimu.

14. Iš esmės, kaip Bendrasis Teismas apibendrino skundžiamo sprendimo 43, 44 ir 47 punktuose, ieškovas teigė, kad 2018 m. liepos 10 d. sprendimu atšaukiant vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui suteiktus įgaliojimus reikėjo iš anksto konsultuotis su Personalo komitetu. Nesurengus tokių konsultacijų, tas sprendimas buvo neteisėtas, todėl sprendimą dėl atleidimo iš darbo priėmė Vykdomoji valdyba, o ne teisėtai kompetenciją turintis subjektas.

15. Konkrečiau ieškovas pažymėjo, pirma, kad 2018 m. liepos 10 d. sprendimu buvo iš dalies pakeistos Personalo taisyklės ir kad dėl tokio pakeitimo reikėjo konsultuotis su Personalo komitetu pagal Darbo reglamento 21 straipsnį ir procedūrų lygiagretumo principą. Antra, ieškovas teigė, kad net jeigu jis būtų vienintelis, susijęs su 2018 m. liepos 10 d. sprendimu, Vykdomoji valdyba turi galimybę nurodyti individualius atvejus, todėl taisyklių 8.3.17 straipsnis laikytinas ne galutine nuostata, o nuostata, kurią ECB gali pakeisti. Drausminėse bylose teisinis saugumas ir viešumas yra būtini. Šiomis aplinkybėmis ieškovas mano, kad Personalo komiteto konsultacija būtų naudinga.

16. Dėl skundžiamo sprendimo 44–52 punktuose išdėstytų priežasčių Bendrasis Teismas atmetė šį ieškinio pagrindą kaip nepagrįstą. Iš tiesų Bendrasis Teismas iš pradžių nustatė, kad 2018 m. liepos 10 d. sprendimas buvo individualaus pobūdžio ir juo nebuvo iš dalies pakeistos Personalo taisyklės, dėl ko, siekiant teisinio saugumo ir viešumo, būtų reikėję konsultuotis su Personalo

komitetu. Antra, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, pirma, vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui pavedant priimti individualius sprendimus dėl atleidimo iš darbo „Vykdomosios valdybos vardu“ šių taisyklių 8.3.17 straipsnis buvo dalis plačios diskrecijos, kuria naudojasi ES institucijos, organizuodamos savo darbą vidaus lygmeniu, ir kad teisinio saugumo principas nedraudžia, kad vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus sprendimai šioje srityje išreikštų Vykdomosios valdybos, kuri prisiima visą atsakomybę už juos ir kuriai jie yra teisiškai priskiriami, sprendimus. Be to, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad šis straipsnis buvo paskelbtas ir kad ECB savo sprendimą neskelbti 2018 m. liepos 10 d. sprendimo pateisino ieškovo, kuriam apie jį buvo pranešta, interesais. Galiausiai Bendrasis Teismas taip pat pridūrė, kad iš ieškovo nebuvo atimta jokios garantijos, nes kolegialus kompetencijos įgyvendinimas iš principo suteikia didesnę apsaugą.

## V. Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

17. Ieškovas prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą ir ginčijamus sprendimus ir bet kuriuo atveju nurodyti ECB atlyginti jo patirtą neturtinę žalą, įvertintą 20 000 EUR, taip pat priteisti iš ECB bylinėjimosi Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme išlaidas.

18. ECB Teisingumo Teismo prašo atmesti visą apeliacinį skundą ir priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

## VI. Analizė

19. Pirmajame pagrinde ieškovas kritikuoja Bendrojo Teismo argumentus, išdėstytus skundžiamo sprendimo 44–52 punktuose.

20. Iš esmės Bendrasis Teismas nusprendė, kad pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį Vykdomoji valdyba buvo kompetentinga priimti ginčijamus sprendimus. Ieškovas teigia, kad taip nėra, nes 2018 m. liepos 10 d. sprendimas, priimtas be išankstinių konsultacijų su Personalo komitetu, neturėjo įtakos kompetencijos paskirstymui ECB, todėl priimti ginčijamus sprendimus buvo kompetentingas tik vidaus paslaugų Generalinis sekretorius.

21. Atsiliepime ir triplike ECB išreiškia abejonių dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo priimtinumo ir mano, kad bet kuriuo atveju šis pagrindas nėra pagrįstas.

### *A. Dėl priimtinumo*

22. ECB nuomone, pirmajame pagrinde nėra pakankamai tiksliai nurodomos skundžiamo sprendimo motyvų ginčijamos dalys ir tik pakartojama ieškovo Bendrajame Teisme išsakyta nuomonė.

23. Be to, ECB pažymi, kad iš ieškovo argumento, jog 2018 m. liepos 10 d. sprendimu buvo iš dalies pakeistos Personalo taisyklės, nėra aišku, ar tai susiję su teisinėmis, ar su faktinėmis aplinkybėmis.

24. Konkrečiau kalbant, ECB pažymi, jog Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 45 ir 51 punktuose konstatavo, kad „2018 m. liepos 10 d. sprendimu nebuvo panaikintas Personalo taisyklų 8.3.17 straipsnis“ ir kad „[šis sprendimas] nelemia Personalo taisyklių

pakeitimo“. Šiuo atžvilgiu ECB teigia, kad ieškovas savo apeliaciniame skunde patvirtina, jog šios Bendrojo Teismo išvados yra susijusios su faktinėmis aplinkybėmis. ECB remiasi apeliacinio skundo ištrauka, kurioje teigiama, kad „tai, jog 2018 m. liepos 10 d. sprendimu iš dalies keičiamas Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnis, yra *faktas*“ [3]. ECB tvirtina pritariantis šiam teiginiui ir pažymi, jog ieškovo argumentas, kad Personalo taisyklės buvo iš dalies pakeistos, dėl to atrodo nepriimtinas.

25. Vis dėlto pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovas pirmajame pagrinde nurodo kritikuojamus skundžiamo sprendimo punktus ir pateikia motyvus, kodėl mano, kad juose yra padaryta teisės klaida. Kaip matyti iš toliau pateiktos bylos esmės analizės, šie du aspektai yra pakankamai aiškūs ir tikslūs, kad Teisingumo Teismas galėtų priimti sprendimą dėl apeliacinio skundo.

26. Antra, pirmajame pagrinde teigiama, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas ir taikydamas Sąjungos teisę; dėl tos klaidos jis pripažino, kad Vykdomoji valdyba buvo kompetentinga priimti ginčijamus sprendimus, ir atmetė vieną iš ieškinio dėl panaikinimo pagrindų, susijusį su šiuos sprendimus priėmusio subjekto kompetencijos nebuvimu. Pagal suformuotą jurisprudenciją tokiu atveju pirmojoje instancijoje nagrinėti teisės klausimai gali būti iš naujo keliami per apeliacinį procesą. Jeigu apeliantas negalėtų grįsti apeliacinio skundo Bendrajame Teisme jau nurodytais ieškinio pagrindais ir argumentais, apeliacinis procesas netektų dalies prasmės [4].

27. Galiausiai, priešingai, nei, atrodo, tvirtina ECB, administracinio akto teisinės prigimties nustatymas ir jo sukeliamų pasekmių nustatymas yra teisės klausimas. Taip yra ypač tuo atveju, kai dėl akto, kaip teigia ieškovas, gali būti iš dalies pakeistos nagrinėjamoje byloje taikytinos taisyklės.

28. Vadinasi, pirmasis apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas.

## *B. Dėl esmės*

### *1. Šalių argumentai*

29. Grįsdamas pirmąjį pagrindą ieškovas nurodo tris esminius argumentus, kurių pagrįstumą ECB ginčija.

30. Kad šių šalių argumentus įvertintume atsižvelgdami į kontekstą, turiu pažymėti, kad, kaip matyti iš 2018 m. liepos 10 d. sprendimo, Vykdomoji valdyba nusprendė įsikišti į procedūrą, per kurią buvo priimti ginčijami sprendimai, remdamasi, pirma, tuo, kad šis sprendimus priimantis organas jau buvo įsikišęs į šią procedūrą, kai buvo priimtas 2014 m. spalio 21 d. sprendimas [5], ir, antra, šio klausimo delikačiu pobūdžiu (angl. *sensitivity of the matter*).

[3] Išskirta mano, kad perteikčiau ECB atsiliepime padarytą pabraukimą.

[4] Žr. 2021 m. lapkričio 23 d. Sprendimą *Taryba / Hamas* (C-833/19 P, EU:C:2021:950, 53 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[5] Šis sprendimas buvo priimtas prieš ECB įsteigiant vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus pareigybę. Iš tiesų, kaip savo ieškinyje Bendrajam Teismui pažymėjo ieškovas, vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus pareigybė buvo įsteigta remiantis 2015 m. rugpjūčio 4 d. Vykdomosios valdybos sprendimu (2015 m. rugpjūčio 4 d. Europos Centrinio Banko sprendimas, kuriuo iš dalies keičiamos Europos Centrinio Banko personalo taisyklės, kiek tai susiję su Bendrųjų reikalų valdytojo atranka ir skyrimu (ECB/2015/Np18)). To sprendimo 2 straipsnyje numatyta, kad sprendimas įsigalioja 2015 m. rugsėjo 1 d.

31. Šiuo atžvilgiu ieškovas teigia, pirma, kad 2018 m. liepos 10 d. sprendimu buvo iš dalies pakeistas Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnis. Ieškovas tvirtina, kad šiuo sprendimu Vykdomoji valdyba siekė panaikinti vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui suteiktus įgaliojimus vykdyti ieškovui taikomą drausminę procedūrą. Jis pripažįsta, kad šis pakeitimas buvo atliktas tik dėl jo ir šiuo atžvilgiu jis gali būti laikomas individualaus pobūdžio aktu. Tačiau ieškovas tvirtina, kad tuo pačiu metu buvo iš dalies pakeistas bendrasis aktas, t. y. Personalo taisyklės. 2018 m. liepos 10 d. sprendimo dvejopas pobūdis suponuotų pareigą konsultuotis su Personalo komitetu.

32. ECB nuomone, ieškovas klaidingai aiškina Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį kaip perduodantį galutinę ir neatšaukiamą Vykdomosios valdybos kompetenciją vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui, todėl Vykdomoji valdyba turėtų pakeisti šią nuostatą, jei norėtų pati naudotis šia kompetencija. Minėta nuostata numato ne „kompetencijos perdavimą“, dėl kurio perduotą kompetenciją reikėtų susigrąžinti, o „įgaliojimų suteikimą“[6], nes iš jos formuluotės aiškiai matyti, kad Vykdomoji valdyba vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui nesuteikė asmeninės, todėl ir išimtinės kompetencijos. Vykdomoji valdyba iš dalies nepakeitė tos nuostatos, o tik pritaikė tai, kas joje įtvirtinta, konkrečiu atveju pasinaudodama savo kompetencija.

33. Antra, ieškovas teigia, jog tai, kad Vykdomoji valdyba gali individualiai iš dalies pakeisti Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnyje nustatytą taisyklę ir susigrąžinti vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui perduotą kompetenciją, reiškia, kad kompetencijos paskirstymas ECB nėra aiškiai apibrėžtas, todėl nesilaikyta teisinio saugumo principo ir gero administravimo taisyklių. To, kad ieškovas buvo informuotas apie 2018 m. liepos 10 d. sprendimą, nepakanka šiai padėčiai ištaisyti. Ieškovas pažymi, kad skundžiamo sprendimo 50 punkte minėtame Sprendime *Kuchta / ECB*[7] keliama dvejopa sąlyga, t. y. kad kompetencijos paskirstymas ECB būtų aiškiai apibrėžtas ir tinkamai paskelbtas.

34. Šiuo atžvilgiu ECB teigia, kad, atsižvelgiant į Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnio formuluotę bei tikslą, tai, kad Vykdomoji valdyba konkrečiu atveju nuspęs pasinaudoti kompetencija, nėra nenumatoma. Nagrinėjamu atveju šis sprendimas paaiškinamas tuo, kad Vykdomoji valdyba dalyvavo laikinai nušalinant ieškovą nuo pareigų, ir tuo, kad klausimas buvo delikataus pobūdžio. Tokio sprendimo taip pat prireiktų tuo atveju, jei vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus nebūtų, jis negalėtų dirbti arba jam būtų kilęs interesų konfliktas. Ieškovo nuomonė prieštarautų būtinybei apskritai užtikrinti administracinį tęstinumą.

35. Trečia, ieškovas teigia, kad skundžiamame sprendime padaryta teisės klaida, nes Bendrasis Teismas nusprendė, kad iš ieškovo nebuvo atimta jokios garantijos. Jis pripažįsta, kad kolegialumas yra nešališkumo garantija, „tačiau ne visos garantijos“. Apeliacinio skundo 14 punkte ieškovas pažymi, kad jau paaiškino, kodėl konsultacijos su Personalo komitetu „galėjo turėti įtakos“ jo padėčiai, tačiau apeliaciniame skunde šių motyvų nenurodo[8].

[6] Šiuo atžvilgiu ECB daro nuorodą į 2005 m. gegužės 26 d. sprendimą (C-301/02 P, toliau – Sprendimas *Tralli / ECB*, EU:C:2005:306, 60 punktas) ir 2018 m. lapkričio 22 d. Sprendimą *Janssen-Cases / Komisija* (T-688/16, EU:T:2018:822, 31 punktas). Jis daro išvadą, kad kompetencijos delegavimas yra veiksmas, dėl kurio įgaliojanti institucija netenka kompetencijos, kurią ji perdavė įgaliotajai institucijai, o „įgaliojimų suteikimas“ tokio poveikio neturi.

[7] 2008 m. liepos 9 d. sprendimas (F-89/07, EU:F:2008:97).

[8] Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad ieškovas savo apeliacinio skundo 10 punkte tiesiog teigia, jog pagal „teisinį vertinimą“, kad Vykdomoji valdyba neprivalėjo konsultuotis su Personalo komitetu, pareiga konsultuotis netenka prasmės ir toks vertinimas gali lemti piktnaudžiavimą procedūra ir jos nesilaikymą. Be to, atrodo, kad apeliacinio skundo 14 punktą reikėtų aiškinti kartu su jo 7 punktu, kuriame ieškovas pažymi, kad paaiškino, kodėl buvo suinteresuotas, kad būtų konsultuojamasi su Personalo komitetu. Apeliacinio skundo 7 punkte ieškovas taip pat remiasi Bendrajame Teisme pateikto savo dubliko 18 punktu, jame teigia, jog buvo suinteresuotas, kad prieš „įgaliojimų pakeitimą“ būtų konsultuojamasi su Personalo komitetu.

36. Savo triplike ECB pažymi, jog ieškovas nenurodė, kad Vykdomoji valdyba, priimdama sprendimą dėl atleidimo iš darbo, suteikė jam mažiau garantijų ir kad net darant prielaidą, jog ji neturėjo kompetencijos, tai nelemia automatinio šio sprendimo panaikinimo. Šiuo atžvilgiu ECB remiasi Bendrojo Teismo jurisprudencija, pagal kurią kompetencijos neturinčios institucijos sprendimas, priimtas nesilaikant jai suteiktų įgaliojimų paskirstymo taisyklių, gali būti panaikintas tik tuo atveju, jei šių taisyklių nesilaikymas pažeidžia vieną iš Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatuose pareigūnams suteiktų garantijų arba gero administravimo taisykles personalo valdymo srityje [9].

*2. Vertinimas*

37. Norint priimti sprendimą dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, pirmiausia reikia nustatyti, ar pagal Personalo taisykles Vykdomoji valdyba buvo kompetentinga priimti sprendimą dėl drausminės nuobaudos skyrimo prie I ar žemesnio darbo užmokesčio lygio priskiriamiems darbuotojams. Šiuo tikslu reikia patikrinti, ar, kaip teigia ieškovas savo pirmajame argumente, pagal šių taisyklių 8.3.17 straipsnį Vykdomoji valdyba atsisakė dalies įgaliojimų priimti sprendimus, perduodama juos vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui, arba ar, kaip teigia ECB, Vykdomoji valdyba galėjo pati priimti ginčijamus sprendimus nedalyvaujant vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui. Taigi norėčiau atsakyti į klausimą, ar kompetencijos paskirstymas ECB atitinka jurisprudencijoje nustatytus aiškumo („aiškiai apibrėžta“) ir skaidrumo („tinkamai paskelbta“) reikalavimus, nes šį klausimą ieškovas iškėlė savo antrajame argumente pirmajam apeliacinio skundo pagrindui pagrįsti.

38. Tik tuo atveju, jei būtų laikoma, kad Vykdomoji valdyba nebuvo kompetentinga priimti ginčijamų sprendimų, antrajame etape reikėtų išnagrinėti, ar 2018 m. liepos 10 d. sprendimas, priimtas iš anksto nepasikonsultavus su Personalo komitetu, faktiškai padarė poveikį kompetencijos paskirstymui ECB, kiek tai susiję su Vykdomosios valdybos drausminės nuobaudos darbuotojui skyrimu nedalyvaujant vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui.

39. Jei į šį klausimą būtų atsakyta neigiamai, trečiajame etape reikėtų išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į šios išvados 36 punkte nurodytą jurisprudenciją, ginčijami sprendimai, kurie yra neteisėti dėl kompetencijos nebuvimo, būtinai turi būti panaikinti.

*a) Įžanginės pastabos dėl delegavimo institucijos viduje*

40. Sąjungos teisinėje sistemoje įgaliojimų ar kompetencijos „delegavimo“ klausimas plačiąja prasme [10] keliamas jau seniai ir yra suformuota gana išsami jurisprudencija, grindžiama daugeliu doktrinų. Iš pradžių su jurisprudencija ir doktrinomis susijusios pastangos buvo sutelktos į atvejus, kai viena Sąjungos institucija „deleguoja“ kitai arba Sąjungos institucija „deleguoja“ išorės subjektui [11].

[9] Triplike ECB remiasi 2007 m. vasario 7 d. Sprendimu *Caló / Komisija* (T-118/04 ir T-134/04, EU:T:2007:37, 67 ir 68 punktai), 2017 m. lapkričio 17 d. Sprendimu *Teeäär / ECB* (T-555/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:817, 52 punktas) ir 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimu *XG / Komisija* (T-504/18, EU:T:2019:883, 93 punktas).

[10] Sąjungos teisinėje sistemoje nepateikiama kompetencijos ar įgaliojimų „delegavimo“ apibrėžtis, todėl ši užduotis teko doktrinai. Šiuo klausimu žr. Lenaerts K., „Regulating the Regulatory Process: „Delegation of Powers“ in the European Community“, *European Law Review*, 1993, 18(1), p. 24. Kadangi toks delegavimas gali būti įvairių formų ir skirtas įvairiems tikslams, jo apibrėžtis turi būti pakankamai plati ir bendra, kad galėtų apimti visus atvejus.

[11] Žr., be kita ko, 1958 m. birželio 13 d. Sprendimą *Meroni / Aukščiausioji valdžios institucija* (9/56, EU:C:1958:7).

41. Vis dėlto šis atvejis nėra tarpinstitucinis delegavimas arba delegavimas ECB nepriklausančiam subjektui. Iš tiesų, pirmajame apeliacinio skundo pagrinde minimas „delegavimas“ yra institucijos vidaus lygmens ir susijęs su sprendimų dėl atitinkamos institucijos darbuotojų priėmimu. Todėl kyla klausimas, ar jurisprudencija, susijusi su tarpinstituciniu delegavimu, gali būti taikoma ir delegavimui institucijos viduje, ir, jei taip, kokiu mastu.

42. Doktrinos autoriai pažymi, kad delegavimui Sąjungos institucijų viduje Teisingumo Teismas taiko ne tokį griežtą požiūrį, kaip įgaliojimų delegavimui tarp institucijų [12], todėl delegavimui institucijų viduje tik iš dalies taikomi su tarpinstituciniu delegavimu susiję apribojimai ir principai [13].

43. Viena vertus, taip yra dėl to, kad ECB, kaip ir kitos ES institucijos, dėl savo institucinio savarankiškumo turi plačią diskreciją organizuoti savo padalinių darbą pagal jam pavestus uždavinius [14]. Kita vertus, kaip yra išaiškinęs Teisingumo Teismas, įgaliojimų paskirstymas ECB nepatenka į institucinės pusiausvyros principo taikymo sritį [15].

44. Šiame kontekste paminėtina šioje byloje nagrinėjama Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnio nuostata.

45. Iš tiesų iš Valdančiosios tarybos priimto Darbo reglamento 21.3 straipsnio matyti, kad įdarbinimo sąlygos, kurios taip pat nustatomos dalyvaujant Valdančiajai tarybai, įgyvendinamos Vykdomosios valdybos priimtomis Personalo taisyklėmis.

46. Su drausminėmis priemonėmis susijusios kompetencijos paskirstymą ECB, kaip nustatyta Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnyje, lemia pačios Vykdomosios valdybos pasirinkimas. Ieškovas neneigia, kad Vykdomoji valdyba turi teisę perduoti savo kompetenciją vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui. Kita vertus, jis kritikuoja Bendrojo Teismo pasirinktą šios nuostatos aiškinimą, konkrečiau kalbant, poveikį, kurį šis priskyrė šiai nuostatai dėl Vykdomosios valdybos kompetencijos priimti sprendimą dėl drausminės priemonės, kai „deleguojama“ vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui.

47. Turiu pabrėžti, kad grįsdami savo argumentus ieškovas ir ECB, be kita ko, remiasi Bendrojo Teismo jurisprudencija, pagal kurią įgaliojimų perdavimas atskiriamas nuo parašo teisės suteikimo.

48. Iš tiesų su šia jurisprudencija susijusiuose sprendimuose Bendrasis Teismas yra konstatavęs, kad parašo teisės suteikimas, remiantis šia jurisprudencija, skiriasi nuo įgaliojimų perdavimo tuo, kad įgaliotojas neperduoda įgaliotiniui kompetencijos, o tik įgalioja jį savo vardu ir pačiam prisiimant atsakomybę parengti ir pasirašyti sprendimo, „kurio esmę pats apibrėžė“, formą [16]. Bendrasis Teismas yra nusprendęs, kad parašo teisė suteikiama ir tuo atveju, kai tarnautojai ir pareigūnai yra įgaliojami „administracijos vardu ir jai kontroliuojant“ imtis aiškiai apibrėžtų valdymo ar administravimo priemonių [17]. Be to, Teisingumo Teismo jurisprudencija, kuria

[12] Žr. T. Tridimas, „Community Agencies, Competition Law, and ECSB Initiatives on Securities Clearing and Settlement“, *Yearbook of European Law*, 2009, p. 255.

[13] Žr. A. Volpato, *Delegation of Powers in the ES Legal System*, Routledge, Londonas, 2022, p. 31.

[14] Žr. 2004 m. spalio 14 d. Sprendimą *Pflugradt / ECB* (C-409/02 P, EU:C:2004:625, 43 punktas).

[15] Šiuo klausimu žr. Sprendimą *Tralli / ECB* (46 punktas).

[16] Žr. 2006 m. liepos 13 d. Sprendimą *Vounakis / Komisija* (T-165/04, EU:T:2006:213, 45 punktas). Taip pat žr. generalinio advokato G. Cosmas išvadą byloje *Le Canne / Komisija* (C-10/98 P, EU:C:1999:159, 34 ir 35 punktai).

[17] Žr. 2021 m. rugsėjo 8 d. Sprendimą *AH / EUROFOUND* (T-52/19, EU:T:2021:537, 55 punktas).

grindžiami šie Bendrojo Teismo sprendimai, susijusi su atvejais, kai pasirašantis asmuo „tik [pasirašė] kompetentingos institucijos iš anksto patvirtintą <…> prieštaravimo pareiškimą“ [18] ir jam buvo „pateikti nurodymai“ [19].

49. Vis dėlto Sąjungos teisinėje sistemoje nebūtinai kiekvienas delegavimas gali būti laikomas įgaliojimų perdavimu ar parašo teisės suteikimu, kuris visiškai atitinka šios išvados 48 punkte nurodytoje Bendrojo Teismo jurisprudencijoje aprašytus požymius [20]. Iš tiesų, nors išvadoje pateikti sprendimai tikrai šiek tiek tarpusavyje dera, Sąjungos institucijos turi plačią diskreciją vidaus lygmeniu organizuoti savo darbą pagal savo poreikius [21].

50. Ši pastaba patvirtinama Sprendime *Tralli / ECB* [22], kuriame Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, kad, neatsisakydama įgaliojimų priimti sprendimus, Vykdomoji valdyba gali įgalioti savo narius priimti tam tikrus sprendimus jos vardu, pavyzdžiui, individualaus pobūdžio sprendimą dėl naujai į pareigas paskirto tarnautojo bandomojo laikotarpio pratęsimo.

51. Tiesa, iš Teisingumo Teismo svarstymų dėl įgaliojimų suteikimo sistemos, nagrinėtos Sprendime *Tralli / ECB*, galima daryti išvadą, kad įgaliotojas (Vykdomoji valdyba) neatsisakė įgaliojimų priimti sprendimus, nepaisant to, kad jis buvo įgaliojęs įgaliotinį naudotis tam tikra diskrecija. Tačiau, skirtingai nei šioje byloje nagrinėjamų ginčijamų sprendimų atveju, sprendimą, kurio teisėtumą Sąjungos teismas nagrinėjo tame sprendime, priėmė ne įgaliotojas, o įgaliotinis (ECB pirmininko pavaduotojas).

52. Dar svarbiau yra tai, kad Teisingumo Teismo sprendime *Tralli / ECB* išdėstyti argumentai buvo susiję su įgaliojimus suteikiančios institucijos (Vykdomosios valdybos) delegavimu šios institucijos nariui (ECB pirmininko pavaduotojui) [23]. Tuo galima paaiškinti, kodėl Teisingumo Teismas rėmėsi savo jurisprudencija, suformuota Sprendime *AKZO Chemie ir AKZO Chemie UK / Komisija* [24], susijusia su Komisijos jos nariams suteikiamais įgaliojimais priimti tam tikrus sprendimus jos vardu. Tačiau vidaus paslaugų Generalinis sekretorius nėra Vykdomosios valdybos narys.

[18] Žr. 1972 m. liepos 14 d. Sprendimą *Geigy / Komisija* (52/69, EU:C:1972:73, 5 punktas). Taip pat žr. 1972 m. liepos 14 d. Sprendimą *Imperial Chemical Industries / Komisija* (48/69, EU:C:1972:70, 12 ir 13 punktai) ir 1972 m. spalio 17 d. Sprendimą *Vereeniging van Cementhandelaren / Komisija* (8/72, EU:C:1972:84, 11 ir 12 punktai). Dėl šios jurisprudencijos taip pat žr. H. C. H. Hofmann, G. C. Rowe, A. H. Türk, *Delegation and the European Union Constitutional Framework*, Administrative Law and Policy of the European Union, red. C. H. Hofmann, Oxford University Press, Oxford, 2011, p. 255.

[19] Žr. 1984 m. sausio 17 d. Sprendimą *VBVB ir VBBB / Komisija* (43/82 ir 63/82, EU:C:1984:9, 13 punktas).

[20] Šiuo atžvilgiu nėra jokios abejonės, kad Sąjungos teisinėje sistemoje taikomi sprendimai bent iš dalies yra įkvėpti valstybių narių teisinėse sistemose taikomų sprendimų. Tačiau nemanau, kad šiame Sąjungos teisės raidos etape ir atsižvelgiant į Sąjungos institucijų, kurių užduotys tapo specializuotos ir specifinės, plačią diskreciją, siekiant apibūdinti Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnyje nustatytą įgaliojimų suteikimo sistemą yra būtina ar net tikslinga remtis nacionaline teise. Iš tiesų, pirma, tam tikri doktrinos autoriai tvirtina (žr. visų pirma A. Volpato, *Delegation of Powers in the ES Legal System*, Routledge, Londonas, 2022, p. 11), kad, viena vertus, kiek tai susiję su valstybių narių teisinėmis sistemomis, įgaliotojas neretai išlaiko kompetenciją priimti su perduodamais įgaliojimais susijusius sprendimus (o tai poveikis, kurį Bendrasis Teismas savo jurisprudencijoje priskiria ne įgaliojimų perdavimui, o veikiau parašo teisės suteikimui), ir, antra, įgaliotinis veikia savo, o ne įgaliotojo vardu (tai savo ruožtu yra ne parašo teisės suteikimas, kaip apibūdinta Bendrojo Teismo jurisprudencijoje, o įgaliojimų perdavimas). Pavyzdžiui, pažymėtina, jog Prancūzijos teisėje klasikinis įgaliojimų perdavimo ir parašo teisės suteikimo atskyrimas yra kvestionuojamas, todėl tam tikrais atvejais galima manyti, kad, nepaisant su drausminėmis priemonėmis susijusių įgaliojimų perdavimo, įgaliotojas gali priimti sprendimus, kuriuos apima šis delegavimas. Žr. G. Tusseau, „Le juge administratif et la délégation du pouvoir de suspension d'un fonctionnaire: A propos de l'arrêt du Conseil d'État du 22 novembre 2004 Ministre de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche c/ M.A., req. nº 244515“, *Revue française de droit administratif*, 2005, p. 4 ir toliau. Antra, reikėtų pažymėti, kad funkcinio savarankiškumo požiūriu ECB yra nepriklausomas nuo valstybių narių teisės. Šiuo klausimu žr. 2002 m. spalio 22 d. Sprendimą *Pflugradt / ECB* (T-178/00 ir T-341/00, EU:T:2002:253, 48 punktas).

[21] Tai dar labiau pasakytina apie ECB, kuris turi funkcinį savarankiškumą, kiek tai susiję su jo darbuotojams taikomų taisyklių visuma, kuri skiriasi nuo Sąjungos pareigūnams ir kitiems tarnautojams taikomų taisyklių.

[22] Šio sprendimo 59 ir 60 punktai.

[23] Pagal ECBS statuto 11.1 straipsnį Vykdomąją valdybą sudaro ECB pirmininkas, pirmininko pavaduotojas ir dar keturi Europos Vadovų Tarybos paskirti asmenys.

[24] 1986 m. rugsėjo 23 d. sprendimas (5/85, EU:C:1986:328, 39 punktas).

53. Vis dėlto iš Sprendimo *Tralli / ECB* matyti, kad, norint nustatyti ECB įdiegtos įgaliojimų suteikimo sistemos poveikį, būtina išnagrinėti kontekstą, kuriame ši sistema veikia, ir jos veikimo būdą.

54. Atsižvelgdamas į tai, manau, kad Sprendimas *Tralli / ECB* suteikia naudingų pamokų dėl „įgaliojimų suteikimo sistemos“, pagal kurią Vykdomoji valdyba neatsisako įgaliojimų, ypatumų. Šiame sprendime, nesiremdamas „parašo teisės suteikimo“ sąvokomis ir nepatikslindamas, kad tai buvo sprendimas, kurį iš anksto patvirtino įgaliotojas arba kuris buvo priimtas pagal jo nurodymus, Teisingumo Teismas pažymėjo, kad dėl šios „įgaliojimų suteikimo sistemos“ Vykdomoji valdyba neprarado įgaliojimų priimti sprendimus, kad sprendimai buvo priimti jos vardu, kad ji prisiėmė visą atsakomybę už juos ir kad toks įgaliojimų suteikimas buvo susijęs tik su individualaus pobūdžio sprendimais ir neturėjo jokios įtakos bendro pobūdžio sprendimams.

55. Atsižvelgdamas į šias pamokas, siūlau išanalizuoti pirmąjį ieškovo pateiktą argumentą, kuriuo ji grindžia pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą.

*b) Dėl Vykdomosios valdybos, kaip įgaliotojo, įgaliojimų priimti sprendimus*

56. Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnyje numatyta, kad sprendimą dėl drausminės nuobaudos prie aukštesnės nei I darbo užmokesčio klasės priskiriamiems darbuotojams priima Vykdomoji valdyba, o dėl drausminės nuobaudos prie I ar žemesnės nei I darbo užmokesčio klasės priskiriamiems darbuotojams sprendžia „vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, veikiantis Vykdomosios valdybos vardu“.

57. Iš tiesų beveik visose Personalo taisyklių nuostatose, kuriose minimas vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, nurodoma, kad jis veikia Vykdomosios valdybos vardu[25].

58. Šiuo atžvilgiu pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį Generalinis sekretorius turi diskreciją pasirinkti „tinkamiausią“ nuobaudą, kaip suformuluota šioje nuostatoje. Tačiau tai darydamas jis veikia Vykdomosios valdybos, kuri turi prisiimti atsakomybę už tokius sprendimus, vardu. Nors pagal Vykdomosios valdybos nustatytą įgaliojimų suteikimo sistemą už individualaus pobūdžio sprendimus dėl drausminių nuobaudų ir toliau atsako Vykdomoji valdyba, atsižvelgiant į Sprendime *Tralli / ECB* padarytas išvadas, negalima laikyti, kad priėmus šią nuostatą Vykdomoji valdyba atsisakė įgaliojimų priimti sprendimus dėl tokių nuobaudų.

59. Antra, Personalo taisyklių 8.3.2 straipsnyje numatyta, kad Vykdomoji valdyba (prie aukštesnio nei L darbo užmokesčio lygio priskiriamų darbuotojų atveju) arba jos vardu vidaus paslaugų Generalinis sekretorius (prie L ar žemesnio nei L darbo užmokesčio lygio priskiriamų darbuotojų atveju) gali nuspręsti pradėti drausminę procedūrą. Svarbu pažymėti, kad pagal šią nuostatą, kai procedūrą inicijuoja vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, apie tai nedelsiant turi būti pranešama Vykdomajai valdybai.

[25] Be abejo, iš Personalo taisyklių nuostatų, kuriose minimas vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, taip pat galima nurodyti tas, kurios susijusios su jo atliekamais veiksmais, nenurodant, kad jis veikia Vykdomosios valdybos vardu. Tačiau šiose nuostatose numatyti veiksmai skiriasi nuo veiksmų, numatytų Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnyje, ir nėra susiję su darbuotojų atžvilgiu priimamais sprendimais. Dabartinės redakcijos Personalo taisyklių 0.4a.7.7 straipsnyje iš tiesų numatyta, kad, jei atsakingų asmenų nuomonės dėl interesų konflikto išsiskiria, jie turi perduoti klausimą spręsti vidaus paslaugų Generaliniam sekretoriui, kuris nusprendžia, kuris atsakingas asmuo yra kompetentingas nagrinėti prašymą dėl apsaugos nuo atsakomųjų veiksmų. Šiuo atžvilgiu, neminint Vykdomosios valdybos, šių taisyklių 2a.11.6.3 ir 2a.11.6.4 straipsniuose numatyta vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus kompetencija paskirti asmenį, atsakingą už pasirengimo paaukštinimui ataskaitos parengimą (angl. *readiness rapport*).

60. Iš to darau išvadą, kad, kai vidaus paslaugų Generalinis sekretorius veikia „Vykdomosios valdybos vardu“, jis ne tik vykdo Vykdomosios valdybos valią, bet ir pats nusprendžia, kokių veiksmų imtis. Priešingu atveju Personalo taisyklių 8.3.2 straipsnyje nustatyta pareiga informuoti Vykdomąją valdybą netektų prasmės.

61. Tiesa, pareiga informuoti Vykdomąją valdybą apie veiksmus, kurių Vykdomosios valdybos vardu ėmėsi Generalinis sekretorius, nėra numatyta kitose Personalo taisyklių nuostatose. Visų pirma tokia pareiga nėra aiškiai nustatyta tų taisyklių 8.3.17 straipsnyje.

62. Mano nuomone, priežastis, dėl kurios tik Personalo taisyklių 8.3.2 straipsnyje numatyta, kad Vykdomoji valdyba turi būti nedelsiant informuota apie Generalinio sekretoriaus sprendimą, atitinka tų taisyklių 8.3.17 straipsnyje nustatytos įgaliojimų suteikimo sistemos pobūdį. Gavusi informaciją apie drausminės procedūros pradėjimą prie L arba žemesnio darbo užmokesčio lygio priskiriamam darbuotojui Vykdomoji valdyba gali nuspręsti įsikišti į procedūrą, kad priimtų sprendimą dėl drausminės nuobaudos. Kadangi pareiga informuoti Vykdomąją valdybą apie pradėtą procedūrą taikoma bet kuriai vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus pradėtai procedūrai, galimybė įsikišti į vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus pradėtą drausminę procedūrą yra iš esmės numatyta minėtų taisyklių 8.3.17 straipsnyje. Todėl norėdama pasinaudoti šia galimybe Vykdomoji valdyba neturi iš dalies keisti tų taisyklių.

63. Galiausiai, trečia, Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnio kontekstas taip pat, atrodo, patvirtina aiškinimą, kad šios nuostatos priėmimas nereiškė, kad Vykdomoji valdyba netenka visų įgaliojimų, atsižvelgiant į tai, kad viršesnė nuostata, t. y. Įdarbinimo sąlygų 44 straipsnio ii punktas, palieka šiam kolegialiam organui teisę skirti griežčiausias nuobaudas [26]. Be to, pažymiu, kad logiką, jog sankcijos griežtumas atitinkamais atvejais gali turėti įtakos organui, kuris faktiškai įsikiša drausminės procedūros vykdymo tikslais, nereikalaujant iš dalies keisti tų taisyklių, Vykdomoji valdyba perėmė ir perteikė kitomis nuostatomis, ne 8.3.17 straipsnyje. Iš tiesų pagal minėtų taisyklių 8.3.2 straipsnį, jei drausminė nuobauda, kurią galima skirti, yra viena iš dviejų švelnesnių nuobaudų, sprendimą dėl drausminės procedūros pradėjimo gali priimti ne Vykdomoji valdyba ar vidaus paslaugų Generalinis sekretorius, o Žmogiškųjų išteklių generalinis direktorius arba Vykdomosios valdybos narys, priklausomai nuo atitinkamo darbuotojo lygio [27].

64. Baigdamas šią dalį manau, kad dėl įgaliojimų suteikimo sistemos, įdiegtos pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį, Vykdomoji valdyba neprarado visų įgaliojimų priimti sprendimus dėl drausminių nuobaudų, skiriamų prie I ar žemesnio darbo užmokesčio lygio priskiriamiems darbuotojams. Taigi Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 48 punkte teisingai konstatavo, kad 2018 m. liepos 10 d. sprendimas neturėjo įtakos Personalo taisyklėse nustatytam kompetencijos paskirstymui. Todėl negalima pritarti pirmajam ieškovo argumentui, kuriuo jis grindžia pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą.

65. Atsižvelgiant į tai, dabar tikslinga išanalizuoti antrąjį ieškovo argumentą, kad taip apibrėžtas kompetencijos paskirstymas ECB prieštarauja teisinio saugumo principui ir gero administravimo taisyklėms.

[26] Pagal Įdarbinimo sąlygų 44 straipsnio i punktą vienas asmuo – Žmogiškųjų išteklių generalinis direktorius arba Vykdomosios valdybos narys – gali skirti tik dvi švelnesnes nuobaudas, atsižvelgiant į atitinkamo darbuotojo darbo užmokesčio lygį.

[27] Pagal šią nuostatą, jei drausminė priemonė, kurią galima skirti, yra rašytinis įspėjimas arba rašytinis papeikimas, sprendimą dėl drausminės procedūros pradėjimo gali priimti Žmogiškųjų išteklių generalinis direktorius ar jo pavaduotojas (prie A–J darbo užmokesčio lygių priskiriamų darbuotojų atveju) arba Vykdomosios valdybos narys, kuriam yra atskaitingas Žmogiškųjų išteklių generalinis direktoratas (prie K arba L darbo užmokesčio lygių priskiriamų darbuotojų atveju).

*c) Dėl kompetencijos paskirstymo ECB aiškumo*

66. Pateikdamas antrąjį argumentą, suformuluotą, jei Teisingumo Teismas pritartų Bendrojo Teismo išaiškinimui, kad pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį Vykdomoji valdyba nepraranda įgaliojimų priimti sprendimus, kiek tai susiję su ginčijamais sprendimais, ieškovas kritikuoja Bendrąjį Teismą skundžiamo sprendimo 49–51 punktuose konstatavus, kad šis išaiškinimas neprieštarauja teisinio saugumo principui ir gero administravimo taisyklėms.

67. Grįsdamas šį argumentą ieškovas teigia, kad to, jog jis buvo informuotas apie 2018 m. liepos 10 d. sprendimą, nepakanka, kad būtų užtikrintas teisinio saugumo principo ir gero administravimo taisyklių laikymasis. Jis atkreipia dėmesį į tai, kad Sprendime *Kuchta / ECB*[28] Teisingumo Teismas iškėlė dvi sąlygas, t. y. kad kompetencijos paskirstymas ECB turi būti aiškiai apibrėžtas ir tinkamai paskelbtas.

68. Pirmiausia primenu, kad remiantis suformuota jurisprudencija, kaip teigia ieškovas, pagal gero administravimo principą reikalaujama, kad kompetencijos ir parašo įgaliojimų paskirstymas institucijose būtų paskelbtas ir aiškiai apibrėžtas[29]. Nors ieškovas mini šias dvi sąlygas, vis dėlto atrodo, kad jis tai daro norėdamas pabrėžti, jog Bendrasis Teismas yra priėmęs sprendimą tik dėl pirmosios sąlygos, susijusios su šios kompetencijos paskelbimu[30], neatsižvelgdamas į antrąją, susijusią su jos apibrėžimu.

69. Toliau pirmiausia reikia pažymėti, jog Sprendimas *Teeäär / ECB*[31], kuriuo remiasi ECB, gali reikšti, kad, norint priimti sprendimą dėl kompetencijos paskirstymo teisėtumo, taigi, ir dėl klausimo, ar ginčijamą sprendimą priėmė kompetentingas sprendimus priimantis organas, nebūtina nagrinėti šių dviejų sąlygų.

70. Iš tiesų skubotai perskaičius šį sprendimą gali susidaryti įspūdis, kad į tas pačias sąlygas turėtų būti atsižvelgiama tik nustačius, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas dėl kompetencijos nebuvimo. Atsižvelgiant į tai, jos būtų taikomos siekiant nustatyti, ar šis sprendimas turi būti panaikintas, atsižvelgiant į šios išvados 36 punkte nurodytą jurisprudenciją, pagal kurią įgaliojimų paskirstymo taisyklių nesilaikymas lemia sprendimo panaikinimą tik tuo atveju, jei toks nesilaikymas pažeidžia vieną iš Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatuose pareigūnams suteiktų garantijų arba gero administravimo personalo valdymo srityje taisykles[32].

71. Vis dėlto, viena vertus, byloje, kurioje buvo priimtas Sprendimas *Teeäär / ECB*[33], Bendrasis Teismas susidūrė su konkrečia situacija, kai kilo abejonių dėl to, kas priėmė ginčijamą sprendimą. Todėl Bendrasis Teismas neturėjo galimybės patikrinti šį sprendimą priėmusio subjekto taisyklių dėl kompetencijos aiškumo. Kita vertus, šioje byloje ieškovas teigia, kad kompetencijos

[28] 2008 m. liepos 9 d. sprendimas (F-89/07, EU:F:2008:97).

[29] Žr., be kita ko, 2020 m. kovo 12 d. Sprendimą *QB / ECB* (T-215/18, nepaskelbtas Rink., EU:T:2020:92, 142 punktas) ir 2021 m. rugsėjo 8 d. Sprendimą *AH / EUROFOUND* (T-52/19, EU:T:2021:537, 59 punktas).

[30] Bet kuriuo atveju šiuo atžvilgiu pakanka priminti, kad, kaip Bendrasis Teismas yra konstatavęs skundžiamo sprendimo 50 punkte, Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnis yra paskelbtas ir ECB pateisino sprendimą nepaskelbti 2018 m. liepos 10 d. sprendimo ieškovo interesais, kad apsaugotų jo reputaciją tuo metu, kai negalima iš anksto numatyti galutinės drausminės procedūros baigties, tačiau pranešė apie šį sprendimą ieškovui. Be to, 1986 m. rugsėjo 23 d. Sprendime *AKZO Chemie ir AKZO Chemie UK / Komisija* (5/85, EU:C:1986:328, 39 punktas) atsakydamas į argumentą dėl sprendimo dėl įgaliojimų suteikimo Komisijoje nepaskelbimo Teisingumo Teismas pažymėjo, kad dėl sprendimo dėl įgaliojimų suteikimo Komisijos nariui nepaskelbimo ieškovės neprarado galimybės ginčyti nei šio sprendimo, nei sprendimo, priimto pagal suteiktus įgaliojimus, teisėtumo.

[31] 2017 m. lapkričio 17 d. sprendimas (T-555/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:817, 52 punktas).

[32] Žr. 2017 m. lapkričio 17 d. Sprendimą *Teeäär / ECB* (T-555/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:817, 52 punktas).

[33] 2017 m. lapkričio 17 d. sprendimas (T-555/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:817, 47 punktas).

paskirstymas pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį, kaip jį išaiškino Bendrasis Teismas, neatitinka nei gero administravimo taisyklių, nei teisinio saugumo principo, nes pastarasis yra bendrasis Sąjungos teisės principas, kurio pažeidimas gali lemti teisės normos negaliojimą.

72. Dėl teisinio saugumo principo ir Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnio aiškumo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 49 punkte pažymėjo, kad šis principas nedraudžia šios nuostatos aiškinti taip, kad vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus sprendimai šiuo klausimu išreiškia Vykdomosios valdybos, kuri prisiima visą atsakomybę už juos ir kuriai jie yra teisiškai priskirtini, sprendimus.

73. Dėl priežasčių, dėl kurių atmečiau pirmąjį ieškovo argumentą [34], manau, kad Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnis yra pakankamai aiškus, kad darbuotojai galėtų suprasti, jog drausminės nuobaudos visada skiriamos Vykdomosios valdybos, kuri prisiima atsakomybę už jas, vardu ir kad prireikus ši valdyba gali įsikišti į drausminę procedūrą, kad paskirtų tokią nuobaudą [35]. Šiuo atžvilgiu svarbu pažymėti, kad šios priežastys grindžiamos klasikinėmis aiškinimo gairėmis, t. y. pažodiniu ir sisteminiu šios nuostatos aiškinimu.

74. Tiesa, kad pagal Bendrojo Teismo pateiktą Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnio aiškinimą Vykdomoji valdyba turi diskreciją nuspręsti, ar įsikišti į drausminę procedūrą, pradėtą prie I ar žemesnio darbo užmokesčio lygio priskiriamam darbuotojui. Tačiau, kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 49 punkte, teisinio saugumo principas neįpareigoja ECB apriboti jam suteiktos diskrecijos organizuoti savo vidaus valdymą drausminės atsakomybės srityje.

75. Be to, kalbant apie šią bylą, atkreipiu dėmesį į tai, kad Vykdomosios valdybos sprendimas įsikišti į drausminę procedūra buvo priimtas vadovaujantis diskrecija, tačiau nebuvo savavališkas.

76. Nagrinėjamu atveju prieš priimdama ginčijamus sprendimus 2019 m. Vykdomoji valdyba 2018 m. liepos 10 d. sprendimu informavo ieškovą apie įsikišimą į procedūrą ir išdėstė tai lėmusius motyvus.

77. Priminsiu, kad Vykdomosios valdybos sprendimas įsikišti į ieškovui pradėtą drausminę procedūrą buvo grindžiamas tuo, kad Vykdomoji valdyba dalyvavo laikinai nušalinant ieškovą nuo pareigų, ir delikačiu klausimo pobūdžiu. Šis sprendimas priimtas vadovaujantis logika, kuria grindžiamos drausminių procedūrų nuostatos, įtvirtintos tiek Įdarbinimo sąlygose, tiek Personalo taisyklėse, pagal kurias sankcijos griežtumas prireikus gali turėti įtakos sprendimus priimančiam organui, nereikalaujant iš dalies keisti Personalo taisyklių [36]. Todėl šį sprendimą ieškovas visiškai galėjo nuspėti.

78. Tokiomis aplinkybėmis turi būti atmestas antrasis ieškovo argumentas, kad pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį ECB įdiegta įgaliojimų suteikimo sistema pažeidžia teisinio saugumo principą ir nepakankamai aiškiai apibrėžia kompetencijos paskirstymą šioje institucijoje.

[34] Žr. šios išvados 58–63 punktus.

[35] Šiuo atžvilgiu pažymiu, kad Bendrajame Teisme pateiktame dublike ir apeliaciniame skunde ieškovas pats pripažįsta, kad vidaus paslaugų Generalinio sekretoriaus sprendimai, priimti pagal Personalo taisyklių 8.3.17 straipsnį, yra „teisiškai priskirtini“ Vykdomajai valdybai ir kad šiai tenka visa atsakomybė už šiuos sprendimus. Žr. apeliacinio skundo 11 punktą ir Bendrajame Teisme pateikto dubliko 11 punktą, kuriuose ieškovas netgi pažymi, jog tokie sprendimai priimami Vykdomosios valdybos „vardu“.

[36] Žr. šios išvados 63 punktą.

79. Taigi nereikia nagrinėti trečiojo ieškovo argumento, jam teigiant: kadangi jis jau paaiškino priežastis, dėl kurių konsultacija su Personalo komitetu galėjo turėti įtakos jo padėčiai, skundžiamame sprendime padaryta teisės klaida, nes Bendrasis Teismas to sprendimo 52 punkte konstatavo, kad iš ieškovo nebuvo atimta jokios garantijos. Iš tiesų ieškovo kritika dėl šio punkto turi būti pripažinta nereikšminga, nes grindžiama pertekliniais argumentais. Viena vertus, kaip matyti man išnagrinėjus pirmąjį ieškovo argumentą, to sprendimo 44, 45 ir 51 punktuose Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad prieš priimdama 2018 m. liepos 10 d. sprendimą ir ginčijamus sprendimus Vykdomoji valdyba neprivalėjo konsultuotis su Personalo komitetu. Kita vertus, neatmetu galimybės, kad ieškovas savo trečiąjį argumentą suformulavo remdamasis prielaida, jog Teisingumo Teismas nuspręs, kad ginčijami sprendimai yra neteisėti dėl kompetencijos nebuvimo ir kad reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į šios išvados 36 punkte nurodytą jurisprudenciją, tie sprendimai turi būti panaikinti. Tačiau, kaip matyti iš mano atliktos analizės, taip nėra.

80. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pirmasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepagrįstas ir turi būti atmestas visas.

## VII. Išvada

81. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus siūlau Teisingumo Teismui atmesti kaip nepagrįstą visą ieškovo pateikto apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą.